

BUDOUCÍ
PANI

Russoová

Jana Aston

BARONET

Budoucí paní Russoová

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Aston
Budoucí paní Russoová – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BUDOUCÍ
PANÍ
Russoová

**BUDOUCÍ
PANI
Russoová**

Jana Aston

Kapitola 1

Všichni musí někde začít. První krok. První věta. První pusa. Všichni začínáme znovu a znovu. Každý den je svým způsobem nový začátek.

Pokaždé, když už si myslíme, že je něco naše poslední poprvé, ukáže se, jak jsme se spletli. Což je skvělé, když se na to podíváte z té správné perspektivy. Já na tom pracuju. Na svojí perspektivě.

Moje perspektiva by byla veselejší, kdybych nebyla na mizině.

To, co potřebuju, je výprodej. Vážně moc ho potřebuju.

Módní scéna v Albany není stejná jako v New Yorku. Což je šokující, já vím.

Náklady na život jsou ale menší, asi tak o bambilion dolarů. A to je nový první krok. Navíc dneska je internet něco jako léčebna pro vintage oblečení. No jo, já vím. Takhle to úplně nefunguje. Zatím. Ale mělo by. Vdechnout nový život vintage oblečení je moje vášeň.

Mám ráda staré věci a čerstvé starty, řekla bych. Štůčky zbrusu nové látky mě k ničemu neinspirují. Ale starý kostýmek s ramenními vycpávkami z devadesátek? Nebo vintage značkové šaty z osmdesátek?

Ze všech těch možností, co s nimi můžu provést, jsem úplně nažhavená.

Stačí mi párač švů, šicí stroj a záblesk inspirace a bum, oděv zastrčený vzadu v babiččině skříni se promění v jedinečný kousek, vzácný zázrak, místo aby navěky chřadl v nějakém sekáči. Nebo ještě hůř, místo aby skončil někde na skládce.

Nicméně najít zákazníky pro tak unikátní, na míru šité kousky není úplně snadné. Takže dokud si na internetu nevybuduju jméno, otevřela jsem v přízemí svého domku maličký butik.

Jasně, obchod někde v Hamptons by byl po mém úprku z velkoměsta lepší rozhodnutí, jenomže bohužel tenhle domek, co jsem zdědila, se nachází v Albany, takže jsem tady. Připadá vám to okouzující a romantické? Historický majestátní dům v jednom z nejstarších měst v Americe? Tak teda není. Je to přece Albany. Možná je to hlavní město státu New York, ale všichni vědí, že New York City je hlavní město celého světa, módy a všeho ostatního.

A ten domek je díra na prachy, kterou nemůžu prodat. Přízemí, jež používám jako obchod, není tak hrozné. Podlahy z tvrdého dřeva a starobylé dřevěné obložení nikdy nevyjdou z módy. Ovšem kuchyň a koupelna... No, radši se ani neptejte. Moje dovednosti na renovaci starých věcí se bohužel nevztahují na cokoliv, k čemu je potřeba motorovka nebo kladivo.

Ale to je v pohodě. Tohle je prostě jenom první krok.

A moje nejlepší zákaznice si právě zkouší něco, co jsem upravila přímo pro ni. Nejlepší zákaznicí myslím to, že už je v mém obchodě potřetí. Zahlédla jsem ji, jak si při své poslední návštěvě prohlíží jedny vintage šaty, a skočila jsem po příležitosti.

„Je to přílišně zastaralé, drahoušku,“ konstatovala, zatímco lítostivě mnula látku mezi prsty.

„Můžu to napravit,“ slíbila jsem jí. „Rozpárám švy a ušiju vám z toho něco zbrusu nového.“

„Rozpárat vintage Valentina působí poněkud tragicky, nemyslíte?“ Zhloubaně mě pozorovala, jako by se chtěla ujistit, jestli to zvládnou, nebo jsem prostě cvok.

„No, látka je tady roztržená,“ ukázala jsem, „a lem je potřísněný něčím, co se nedá odstranit. V tomhle stavu už je stejně nebude nikdo nosit, takže těm šatům uděláme laskavost.“

„Hmm,“ zahučela, zatímco si prohlížela problematické nedokonalosti, „nemýlíte se.“ Pak dodala kouzelná slůvka, která jsem toužila slyšet. „Zastavím se za týden.“

A právě teď si ty šaty zkouší a já přecházím po místnosti sem a tam a čekám na její verdikt. Rozpárala jsem švy a proměnila šaty v koktejlky. Od svého původního stavu jsou k nerozeznání, s délkou do půlky lýtek a vkusným výstřihem do věčka. Kolem límečku jsem přidala řadu ručně přišitých flitrů. Dokonale odrážejí světlo, a jestli se paní Bianchiové nebudou líbit... no, tak fajn. Prodám je na internetu. Ale radši bych je udala hned teď vracející se zákazníci. Možná má kámošky, které taky potřebují šaty.

Ze zkušební kabinky se ozývá jen ticho.

Nervózně se ošívám. Vydechnu.

„Ty prostě potřebuješ chlapa.“

Vrhnou kradmý pohled na svého asistenta. Není to doopravdy můj asistent, protože jsem si ho nenajala a neplatím mu. Ale neustále lidem vykládá, že je to můj asistent, a nechce jít pryč, tak je prostě tady. „No fuj, Millere, to poslední, co potřebuju, je nějaký chlap. Navíc máš padáka.“

„Ve skutečnosti tu nepracuju, takže mě nemůžeš vyhodit.“ Prochází stojan s vintage oblečením St. John, které jsem našla o víkendu při jednom výprodeji. „Potřebuješ muže,“ začne znovu, ale zarazím ho, než má šanci pokračovat.

„Žádného nepotřebuju.“ Zdůrazním slovo *nepotřebuju* a pak se na něj obrátím, abych si ho změřila zamračeným pohledem. „Tohle je vážně sexistické. Jako bych potřebovala nějaké rande, aby zaplnilo prázdno v mém životě? Proboha. Od tvé generace jsem čekala něco lepšího.“ Ani se nesnažím skrýt protočení panenek.

Ustane v prohlížení, aby po mně vrhl pubertácký pohled plný opovržení. „Potřebuješ muže, aby ti spravil to tekoucí vodovodní potrubí,“ prohodí s kamenou tváří a významným pohledem nahoru. Už jsem obdržela kalkulaci od třetího instalatéra. „A dalšího, aby zadělal díry v tom sádrokartonu.“

Ach.

„Pořád je to sexistické,“ zabručím. „Poslední kalkulaci na elektrikářské práce mi poslala žena.“

„Jak chceš.“ Odmlčí se, jistě aby svým slovům dodal na dramatičnosti. „Ale když už jsi to vytáhla, rande by tě taky nezabilo.“

„Já nic nevytahovala!“ Aspoň myslím. Zpropadení pubertáci. V jejich věku jsem se ani zdaleka nechovala tak, jako bych věděla úplně všechno.

„Troška romantiky by povzbudila tvoji kreativitu. A možná by věděl, jak použít kladivo.“

„Millere!“

„Co je?“ Zvedne oči od stojanu. „Nebud' vztahovačná, to nebyl žádný dvojsmysl. Je jasné, že potřebuješ, aby ti s domem někdo pomohl. A taky by bodlo rande.“

„Já ne—“ Zarazím se. Zapomeňte na to. Nebudu se dohadovat se svým pubertáckým nezaměstnancem o svém neexistujícím milostném životě. Nic mu do toho není. Navíc teenageři jsou mistři v hádání. Musím se soustředit na paní Bianchiovou. Ne že bych mohla dělat něco víc než jen zírat na závěs na zkušební kabině a čekat.

„Mohl bych ti vytvořit profil na internetové seznamce.“

Fajn, zjevně se musím soustředit na zatrnutí tohoto nápadu v samém zárodku.

„Na internetové seznamce? Ty už jsi někdy zkusil rande po internetu, Millere?“ Změřím si ho vážným pohledem. Nebo v to aspoň doufám. Nadzdvižená obočí, ruce v bok. Ta děcka jsou v dnešní době šílená. Nemají tušení, jak to chodí v opravdickém světě.

„Jasně že ne. Vždyť jsem ještě na střední,“ uchechtne se.

„Přesně tak. No, dovol mi ti to vysvětlit. Internetové seznamky jsou noční můra. Jediné dobré rande, které jsem měla po internetu, bylo s Garym, takže díky za nabídku, ale ne.“

„Gary je kočka.“

„Přesně tak.“

„Fajn, tak ať je z tebe stará panna. Jak chceš.“

„Díky,“ opáčím suše.

„Jednou mi můžeš tohle všechno,“ mávne rukou po obchodu, „odkázat, až umřeš.“

„Je mi sedmadvacet.“

„A zůstala jsi na ocet bez dědice.“

To je ale dáreček. „Bez dědice? Na střední v Albany teď dávají za povinnou četbu milostné romány?“

Miller pokrčí rameny a vezme ze stojanu vintage zelený vlněný kabát, zřejmě už se nudí, se mnou nebo

prohlížením si svého budoucího dědictví, netuším čím. „Co budeš dělat s tímhle?“ zeptá se a přeje ru-kama po klopách.

„Ještě nevím.“ Nakouknu mu přes rameno na kabát. Zaplatila jsem za něj o dvacet dolarů víc, než jsem chtěla, ale jsem posedlá tou barvou. „Materiál je nadčasový, ale ty vycpávky v ramenou musí pryč, takže ho musím kompletně přešít. Ale jinak je skvělý, že ano?“

„Můžu rozpárat švy?“ zeptá se, s páračem už připraveným v ruce. Povím mu, ať jde na to, a znovu se zaměřím na zkušební kabinku a potenciální prodej.

„Něco se vám na těch šatech nelíbí?“ zavolám. „Protože to můžu napravit. Dokážu napravit cokoliv.“

Ještě chvíli je ticho, než se závěs na kabince roztáhne a paní Bianchiová vyjde v oblečení, v němž přišla, s šaty přehozenými přes paži. Srdce mi poklesne. Nelíbily se jí. Určitě to tak je. Ani si je na sobě nenechala tak dlouho, aby se mi v nich ukázala nebo se na sebe podívala ve velkém třídílném zrcadle v rohu.

„Co si o nich myslíte?“ zeptám se, se špetkou naděje stále v srdci, ačkoliv její výraz nic neprozrazuje. Vím, že ty šaty jsou dokonalé, ale ona si to možná nemyslí? Třeba se jí nezamlouvá můj styl úpravy starého oblečení nebo prostě nejsou pro ni.

Zamyšleně si mě měří, v očích uvažující výraz, zatímco si prohlíží můj obchod. Je trošičku prázdný, dávám však přednost výrazu „vkusně minimalistický“ oproti „nemá prachy na vybavení“.

Dojde mi, že jsme se ještě nebavily o ceně. Určitě nadhodí nějakou směšnou částku. Ehm. Fajn, jak chce. Pokud mi to pokryje náklady, možná z toho vyjdu s vracející se zákazníci. Vzhledem k tomu, že byly šaty roztržené a s umazaným lemlem, na výprodeji v Schenectady jsem je koupila docela levně.

„Jste velice talentovaná, Audrey,“ spustí, čímž mě zaskočí. Je to totiž příšerný způsob, jak začít vyjednávat.

„Děkuji?“ opáčím, ale dokonce i já slyším ten otazník na konci, takže to zopakuju s větší sebedůvěrou. Doufám, že můj tón říká „jsou drahé“ a „stojí za to“. „Děkuju vám.“ A ještě k tomu se trochu vytáhnu do výšky.

„Jak je možné, že jsem o vás nikdy neslyšela?“

„No, můj obchod není na úplně ideálním místě. A právě jsem začala, pořizuju nové oblečení a získávám zákazníky.“

„V Albany?“ Střelí po mně kradným pohledem, její nadzdvížené obočí jasně prozrazuje, jak jí to přijde směšné. „Proč nejste ve městě?“

Myslí tím samozřejmě New York.

„Vysoké náklady,“ opáčím. Je to běžná odpověď, které všichni rozumí. New York je pro většinu lidí pekelně drahý. Navíc je to pravda. Každopádně docela. Částečná pravda.

„Chodím v New Yorku na spoustu významných akcí,“ pokračuje. „Charitativních událostí, sponzorských akcí a podobně.“

Podcenila jsem její vyjednávačské schopnosti. Přesně ví, co dělá. Rozhodně chce slevu. Mrknu na její boty a kabelku. Jsou drahé. Klasické. Ale hej, bohatí lidé zbožňují různé kšeftíky.

„A chtěla byste si na jednu z nich obléct moje šaty?“

„Myslím, že bych mohla,“ odvětlí, ale nepohne se, aby mi šaty podala a já je mohla uložit do tašky a vzít si od ní peníze. Místo toho se dál prochází po mém obchodu a prohlíží si každý detail, včetně mě.

Nebudu sebou nervózně vrtět.

Tmavě blond vlasy mám spletené do volného copu,

který je přehozený přes rameno. Je to praktický způsob, jak kudrny zkrotit při práci. Navíc se mi to tak líbí.

Můj bývalý to nesnášel. Tvrdil, že vypadám bohémsky. A nemyslel to jako kompliment. „Mohla by sis dneska na večeri vyžehlit vlasy, Audrey?“ Ehm, ne, vlastně ne. Nemohla.

Na sobě mám šaty ve stylu šedesátek, které jsem si ušila ze zachráněné vintage látky. Pár dokonale všitých zásevků, přidané lemování kolem výstřihu, sexy dolní okraj a nikdy byste nepoznali, že to byl původně ubrus. Proboha, možná jsem hippisačka.

Možná jsem se dneska měla nastrojít jak Barbie, abych tohle oblečení prodala, ale je to, jak to je.

Paní Bianchiová se zastaví přede mnou, sjede mě pohledem od hlavy po paty, ale tváří se spíš zamyšleně než kriticky. Pak si sama pro sebe přikývne, jako by dospěla k nějakému závěru, který je, jak doufám, stejný jako ten můj a skončí tím, že odejde s těmi šaty a objedná si další.

Jenže to tak není.

„Líbíte se mi, Audrey.“

Super. Já se sama sobě taky líbím.

Je jasné, že to neřeknu nahlas.

„Víte, mému synovi připadá randění taky složité,“ prohlásí nakonec, jedno obočí významně nadzdvížené.

Ach, ne. Ne, ne, ne, ne a ne.

Otočím se a střelím vražedným pohledem po Millerovi, aniž bych se to obtěžovala skrýt před paní Bianchiovou. Tohle je jeho chyba. Popichoval mě, že potřebuju rande, přímo před zákazníky. No, před zákaznicí. Máme tu jenom jednu. Ale stejně, jde o to, že zaslechla náš rozhovor a teď mě chce dát dohromady se svým synem.

A jestli vám musí rande shánět vaše mamka? Víc už říkat nemusím, že ne?

Miller si odfrkne a zamumlá si pod vousy: „Tohle je práce snů,“ ale hlavu má zabořenou ve švech, které párá, jako by tím mohl být nějak neviditelný. S ním si to vyřídím později.

Otočím se zpátky k paní Bianchiové a položím si ruku v bok, abych vzbuzovala náležitý respekt. Já jsem tady šéf. „Paní Bianchiová, pokoušíte se tu domluvit koupi těch šatů a,“ tady se odmlčím a doufám, že uvidí, jak je její návrh šílený, aniž bych to musela říkat nahlas, „rande svému synovi?“

„Jistěže ne!“ Mávne rukou a skvěle se jí daří vypadat při tom návrhu zděšeně. „Za ty šaty vám samozřejmě zaplatím.“

„Samozřejmě,“ odvětim, ale v hlase nemám tolik důvěry jako ona. Že bych to celé pochopila špatně? Nejspíš jo.

„To rande by byla spíš laskavost,“ pokračuje s lehkostí ženy, která je zvyklá prosadit si svou. Mělo by mě to odradit, jenže upřímně... je docela okouzlující.

Nahoře se ozve zasyčení nějaké trubky následované hlasitou nadávkou instalatéra.

Pak uslyšíme jakousi ránu, jak nejspíš vylítly pojistky, protože zhasnou světla. Ale to je v pohodě, je uprostřed dne, takže se dramaticky neocitneme ve tmě. Okny sem stále dopadá dostatek přirozeného světla.

Je to v pohodě.

Všechno je v pohodě.

I když je to kapánek trapné.

Vypnu se v ramenou, připravená uzavřít obchod, který mě nebude zavazovat, abych šla na příšerné rande s nějakým chlápkem, který si nevrzne, aniž by mu to nedomluvila jeho matka.

A pak koutkem oka zahlédnu Garyho. Protáhne své rzravé tlusté tělíčko dveřmi ze sklepa s... Ach, propánakrále. To bychom tedy měli tu humánní pastičku na myši, za kterou jsem utratila třináct babek. Odpočívej v pokoji, kamaráde. Až na to... Nehýbe se ještě?

Můžu si dát pauzu? Aspoň jednu?

Víte co? Špatné rande ještě nikdy nikoho nezabilo. Buduje to charakter. Aspoň budu mít vtípnou historiku.

Už před pěti minutami jsem měla dostat paní Bianchiovou z obchodu. Položím jí ruku na záda a rychle ji vedu ke dveřím, než mě můj nejlepší vztah z internetu zradí a upustí živou myš před mou největší potenciální zákaznici.

„Žije váš syn ve sklepě, paní Bianchiová?“

Zasměje se. „Jistěže ne. Má svůj vlastní dům. A práci. Náramně dobrou práci.“

Skvěle. Takže platí večeri.

„Co přesně máte v plánu?“

Kapitola 2

Zatímco se blížím k místu schůzky, nikde nevidím žádnou dodávku, kterou by mě mohli unést. Nebo paní Bianchiovou. Podařilo se mi ji vystrnadit z obchodu díky rychlému vyjednávání a souhlasu, že se za hodinu sejdeme u brány přes ulici. V záchvatu naprosté idiocie jsem se jí ani nezeptala, kam půjdeme, nebo popravdě řečeno na cokoliv.

Ve skutečnosti mi udělala příliš dobrou nabídku, než abych se strchovala kvůli nějakým podružným detailům, jako je možný únos nebo kam přesně máme dneska namířeno. Nařídila jsem Millerovi, aby zavolal policii, pokud mě zítra nenajde, a on řekl *jasně* a, no, víc to neřešil.

Šance, že je tahle ženská součástí nějaké skupinky únosců, je přece mizivá. Takže je to nejspíš v pohodě, ale do auta s ní rozhodně nesednu, pokud to bude bílá dodávka s tmavými okny.

Přejdu Eagle Street s šaty pečlivě uloženými v obalu přehozeném přes paži. Pověděla jsem paní Bianchiové, že jí je přinesu, když jsem ji rychle vyhnala ze dveří, zatímco můj kocour se pomaličku promenoval po obchodě za námi se svým novým kámošem.

Živým a zdravým, měla bych dodat. Gary ho upustil, hned jak jsem se otočila, a pak ho držel přišpendleného k zemi packou, zatímco na mě zíral s výrazem, který se dal popsat jediné jako pohrdání. Nejsm si jistá, jestli je zhnusený bydlením, ve kterém žijeme, nebo jen zpochybňoval mou schopnost ho zaopatřit, ale později si budeme muset o jeho přístupu promluvit.

V každém případě už jsem u brány. Přesněji řečeno u hlavní brány do sídla guvernéra. Určitě si myslíte, že sídlo guvernéra bude na nějakém úžasném místě jako třeba v Hamptons, ale kdepak, je ve starém dobřem Albany. Což nebyl od našich Zakladatelů nijak prozíravý krok. Město Niagara Falls by bylo fajn, minimálně díky turismu. Poughkeepsie by bylo senzační, i kdyby jen proto, že je legrace vyslovit Poughkeepsie.

Proč jsou hlavní města vždycky ta nejnáhodnější, nejnepravděpodobnější místa? Jako například Springfield, hlavní město Illinois. Pitomost. Každý, kdo na základce vylítl při zkoušení hlavních měst, si myslí, že je to Chicago. Většinou protože Chicago je jediné město, které lidi ve státu Illinois znají, ale stejně. Celý ten test je jedna velká složitá otázka, jestli se mě ptáte. Jak to, že hlavním městem Kalifornie není Los Angeles? K smíchu. St. Augustine na Floridě je nejstarší město v Americe, ale jasně, pojďme zmást žáky základních škol navždycky a hlavním městem Floridy uděláme Tallahassee. Je to místo vůbec skutečné? Je tam Miami, je tam Disney World, taky St. Augustine a mraky pláží a pak je tam... Tallahassee.

Dupnu nohou do chodníku.

Jsem tu nejspíš o pár minut dřív, protože jsem na cestu sem vyčlenila pět minut, ačkoli je to asi třiceti-

vteřinová procházka. S pletichařením paní Bianchiové budu v pohodě – dostat košem od někoho, komu musí rande domlouvat matka, se nedostane ani do užšího seznamu těch nejmizernějších schůzek, které jsem v životě měla. Bude to v pořádku. Ovšem pletichařit kvůli zaplacení těchhle šatů? To není v pořádku. Navíc jsme se dohodly na něčem víc než jen na těchto šatech. Takže jsem tady, prodávám se za módu.

Samozřejmě ne doslova. Nebylo to tak úplně zjevné, nicméně radši jsem si to ujasnila. Rozhodně nedojde na žádné líbání.

Ten chlap je chudák, že? Potřebuje, aby mu jeho mamka domlouvala nelíbací rande. Musí být tragicky neatraktivní nebo společenské nemehlo. Paní Bianchiová ovšem přísahala, že nežije u ní doma ve sklepě. Prísahala, že má práci a vlastní domov. Ačkoliv tvrdila, že u něho bydlí, když je zrovna ve městě, ovšem zdůraznila, že většinu času tráví na Manhattanu a nebude se nám plést do cesty.

Haha.

Při čekání si snažím představit, do čeho jsem se to přimotala. Moje intuice mi předkládá muže někde mezi pětadvaceti a pětáctýřiceti, který má nějaké úctyhodné zaměstnání, třeba jako účetní nebo někde v technologické branži, ale rozhodně není šéf. Možná má funkci, něco jako seniorní projektový koordinátor. Nerandí. Každý večer přijde domů přesně v pět čtrnáct a pak do jedenácti hraje on-line videohry, zatímco se cpe jídlem ohřátým v mikrovlnce.

Znepokojená matka řečeného muže-chlapce přijíždí do Albany jednou za měsíc pod zástěrkou návštěvy, ale ve skutečnosti mu chce vyprat povlečení, uklidit koupelnu, předzásobit spíž a vyptávat se, proč si ještě nenašel nějakou milou přítelkyni.

Fuj, no teda. Rande bez líbání. To zvládnou.

Před bránou se shromažďuje skupinka na prohlídku ve dvě hodiny. Víím, že probíhají čtyři denně, protože je vždycky vidím, jak se scházejí na tomhle místě, ze svého okna, a navíc jsem si to vyhledala. Sama jsem se na prohlídku nevydala, protože nejsem žádný buran. Kdo si chce prohlížet sídlo guvernéra? Taková nuda! Nejspíš je přečpané starými věcmi. A guvernérem.

Ve skutečnosti je to lež.

Je to lež, protože miluju staré věci, a taky proto, že jsem do guvernéra New Yorku tak trochu poblázněná. Takže kdybych se vydala na prohlídku jeho domu, překročila bych hranici stalkerství.

Možná to stejně udělám. Jenže prohlídku si musíte zamluvit a já mám plné ruce práce s tím, jak jsem na mizině a dřu ve svém podniku, tudíž jsem se k tomu ještě nedostala.

A jo, jo, víím, že do guvernéru se člověk jen tak nezblázní, protože jsou to obvykle staří prošedivělí páni. Guvernéř Russo je ale mladý. Každopádně poměrně mladý. A italského původu. A sexy. A já mám pro něj slabost. Tak mě žalujte.

Člověk si neporučí, do koho se zamiluje.

Taky si neporučí, s kým se chce muchlovat tak dlouho, než zjistí, jestli má vážně takové koule, jak naznačuje energie, kterou vyzařuje.

Nicméně.

Kde je sakra paní Bianchiová? Kouknu na telefon a zjistím, že je jedna minuta po druhé, takže kde –

„Audrey!“

Paní Bianchiová stojí přímo přede mnou, s obrovským úsměvem na tváři. Fajn, to je divné. Kde se tu vůbec vzala? Přisahám, že to nechápu, nebo se umí

materializovat jen tak. Doufám, že je to to druhé, ovšem než tomu můžu přijít na kloub, omotá mi paži kolem pasu, jako bychom byly staré kámošky, a vede mě branou.

Počkat.

„My jdeme na tu prohlídku?“ Bože, tahle dáma je vážně zvláštní. Jde o to, že se mi vážně líbí a intuice mi napovídá, že je to dobrý člověk. Jenže o mojí intuici se všeobecně ví, že je to idiot, takže se mi nikdo nemůže divit, že její závěry zpochybňuju. Sama. Naprosto.

„Hmm?“ Nakloní hlavu, na tváři zmatený výraz.

„Proč jdeme dovnitř? Váš syn tam pracuje?“ Podívám se na průvodce, ale ten je starší než paní Bianchiová, proto si nemyslím, že by to byl její syn. Navíc... už je o pět metrů dál a vede skupinku opačným směrem. Zpomalím, až skoro stojím na místě, takže se taky zastaví. „Neměli bychom zůstat se zbytkem skupinky?“

Fajn, teď už jsem trošičku nervózní. Rychle zkontroluju okolí a uvažuju, proč už nás sekuriťáci neprobodávají přísnými pohledy a nevyslychají nás. Byla jsem připravená, že budu dneska odpoledne unesená. Nepřipravila jsem se na zatčení za nepovolený vstup do sídla guvernéra. A... teď už je skupinka pryč. Dokonce už je ani nevidím. Oficiálně jsme sem vtrhly bez povolení.

A já si rozhodně nemůžu dovolit, aby mě zatkli. To je vážně, vážně drahá záležitost.

„Ach.“ Zarazí se. „Já se o tom nezmínila?“

„O čem jste se nezmínila?“ Nakouknu jí přes rameno, zatímco se jí zároveň pokouším otočit. Možná bychom ještě mohly ostatní dohonit. Nemohli se dostat moc daleko.

A přesto jsme právě u postranních dveří na obrovské přední verandě a ona sahá po klice.

„Paní Bianchiová,“ skoro zalapám po dechu, „tudy nemůžeme jít dovnitř.“

„Jistěže můžeme, tyhle dveře jsou vždycky odemčené,“ odvětí, jako by o nic nešlo, a strčí do dveří. „Pamatujete si, jak jste říkala, že je randění po internetu složité?“

„Ano.“ Nemám šanci to rozvést, protože ode mě převezme obal s šaty a přehodí ho přes opěradlo křesla, jako by jí to tu patřilo, což je směšné, protože technicky vzato ten dům patří státu New York a –

Ach.

Ach, ne.

„No, pro Warrena je to zjevně taky složité,“ pokračuje, aniž by se zastavila cestou do chodby, zatímco já stojím ztuhlá v postranních dveřích do sídla guvernéra. „A vy jste dokonalá. Přesně to, co potřebuje! Mám z vás dvou dobrý pocit a moje dobré pocity se nikdy nemýlí.“

Warren Russo. Guvernér státu New York. Jeho matka mu domlouvá rande.

Se... mnou?

„Audrey? Tak jdete?“ Paní Bianchiová se zastaví, když si všimne, že za ní nejdu. „Máme jen pár minut, než odjede z města na nějakou schůzku se starostou. Chtěla jsem vás dneska vmáčknout do jeho programu, abyste se setkali ještě před tou sponzorskou akcí o víkendu.“

„Vy jste matka guvernéra?“ zašeptám. Nejsm si přesně jistá proč, prostě mi připadá, že bych tady měla mluvit šeptem.

A fajn, jo, zmínila se o nějaké sponzorské akci, když jsem ji vyháněla ze dveří svého obchodu. Pamatuju si, jak jsem si pomyslela, že to zní jako to nej-

nudnější rande v historii, ale taky mi to připadalo jako večere zadarmo na veřejném, neromantickém místě, takže by to vlastně byla výhra.

„Já se o tom zapoměla zmínit?“ Zamračí se, hlavu nakloněnou na stranu, a sice ji neznám moc dobře, ale už teď jsem si jistá, že tímhle výrazem předstírá nevinnost, když přitom nevinná ani zdaleka není.

„Ano, jsem si docela jistá, že jste se o tom zapoměla zmínit,“ zašeptám, ale s náznakem sarkasmu.

Jde o to, že to moje pobláznění do guvernéra je docela normální. Chci tím říct, že jsem ho nestalkovala na internetu. Aspoň ne moc. Šlo jenom o obvyklé, průměrné, společensky akceptovatelné stalkování. Takže toho o něm moc nevím, jako třeba jak vypadá jeho matka. Nebo že její příjmení je Bianchiová, ne Russoová.

Tahle informace by mi pomohla mnohem víc než to, jak vypadá jeho pes. Vévoda. Vím, jak Vévoda vypadá, protože jsem prošmejdila guvernérův Instagram úplně normálně, nijak děsivě a objevila jsem spoustu fotek Vévody mezi zručně sepsanými posty o politických problémech a snímky guvernéra, jak podepisuje legislativní návrhy.

Jo, když tak nad tím přemýšlím, zřejmě nic z toho nezveřejňuje sám. Ovšem Vévoda je vážně moc roztomilý. Směska ovčáka a huskyho, pokud by vás to zajímalo. Je to ten typ psa, který vypadá, že pokud by bylo třeba, dokázal by sám packou vyťukat požární alarm, evakuovat celou budovu a cestou ven popadnout deku, aby udržel všechny v teple, zatímco by čekali, než přijede pomoc. Zachránili ho ve vesnici Great Neck a já jsem do něj celá pryč.

Měla jsem se na internetu poohlédnout i po guvernérově matce.

V každém případě tohle nepůjde.

Intuice paní Bianchiové je úplně mimo.

Což se jí snažím vysvětlit, zatímco couvám zpátky ke dveřím, ale paní Bianchiová? Ta mě moc neposlouchá, protože mě dál vede chodbou, zatímco básní o Warrenovi.

Což matky dělávají, že?

„Poslouchejte, vím, že působí tak trochu jako studený psí čumák,“ vykládá paní Bianchiová, když vstoupíme do nějakého příšerně vyzdobeného salonku. „Jakmile ale roztaje, je to učiněný poklad.“

Tak to není. Upřímně, strohé chování mi připadá vážně moc sexy. Z pánovitého, zodpovědného jednání jsem celá pař.

Tohle se ale nemůže dít.

Tohle nejsou... moji lidé. Já jsem návrhářka oblečení. Nejsem slavná, sotva se držím nad vodou. Nejsem si ani jistá, že jsem návrhářka, spíš něco jako znovu návrhářka. Nebo přeprodejce. Můj bývalý to nesnášel. Říkal tomu koníček, žádná kariéra. *Vždyť nejsi žádná doktorka, Audrey. Ani nic ucházejícího jako třeba zubařka.*

Debil.

Ovšem debil nedebil, představa, že bychom se k sobě s guvernérem hodili, je směšná. Jasně, jeho mamka má jistě pravdu, že randění musí být pro svobodného politika složité. Internet rozhodně nepřichází v úvahu. Warren Russo si nemůže jen tak swajpnout v nějaké aplikaci nahoru, dolů, doleva nebo doprava.

Randit s nějakou kolegyní jistě není možné, protože je šéf. Ani nemůže sbalit nějakou stážistku. Nemůže si ani začít s šéfkou personálního oddělení, aniž by to skončilo potenciální politickou katastrofou.

Jeho matka jistě zná nějakou milou učitelku ze základky, se kterou by ho mohla dát dohromady? Však

víte, nějakou hodnou dívenku, jejíž otec řídí farmaceutickou společnost. Nebo vlastně škrtněte tu část o matce. Jistě má nějakou kamarádku, která někoho zná?

Dívám se ke dveřím a v duchu si sumíruju únikovou řeč, když mě do dlaně dlobne něco vlhkého.

„Jé, to je Vévoda!“ Radostí zalapám po dechu, když sklopím oči a objevím zdroj dlobání do ruky s vrtícím ocasem.

Miluju psy. Všechny psy. Jako že jestli máte psa, chci se s ním pomazlit. Pokaždé. Bez výjimek. Kdyby paní Bianchiová dorazila v dodávce s tmavými okny plné štěňátek, nadšeně bych do ní hned naskočila.

Hned jak se poňuchňám s Vévodou, vypadnu odsud.

„Pouští chlupy,“ zmíní se paní Bianchiová ne tak úplně nadšeně.

„To je mi fuk!“ Už klečím na kolenou a drbu Vévodu za ušima. A nechci se vychloubat, ale Vévodovi se zřejmě zamlouvám. Svalí se na podlahu a překulí se, ukáže mi břicho s výrazem čiré radosti na tváři, zatímco vrkám, jaký je krásný chlapeček, když mi do zorného pole vstoupí pár lakýrek s dokonale naleštěnými černými špičkami.

Ach, do prdele práce.

Jasně, možná jsem si představovala pár nemravných scénářů, kdy klečím před guvernérem na kolenou, ale věřte mi, v žádném z nich se nevyskytoval jeho pes. Nebo jeho matka.

Srdce mi zběsile uhání a cítím, jak se začínám červenat, když zvednu hlavu, abych si potvrdila, že ty dokonale naleštěné boty opravdu patří Warrenu Russovi. Problém je v tom, že v reálném světě byste objekty své zamilovanosti potkávat neměli. On patří jen do fiktivní fantazie. A dokonce i ve fantaziích jsme

neměli nic moc společného kromě vážně úžasného sexu.

Je to on.

Vyškrábu se na nohy, zatímco se mezi námi snáší psí chlup. Vévoda na zemi zabručí, rozladěný náhlým koncem drbání na břicho.

„Warrene, tohle je Audrey Gibsonová,“ povídá mu paní Bianchiová, zatímco si zastrčí uvolněný pramen vlasů za ucho, a pak následuje potřesení rukou.

Jako... potřesení rukou jako při kampani.

Panebože. Nemá o tom domluveném rande ani tušení.

„Audrey, rád vás poznávám.“ Zdvořilé. Formální. Chladné.

„Audrey bude tvůj sobotní doprovod,“ dodá matka a to oznámení přistane jako prsty od barev tříletého děcka na bílé pohovce.

Kapitola 3

Warren se zarazí, už tři kroky za námi, než zrakem zkontroluje hodinky na levé ruce. Pomalu se otočí a tĕká pohledem z matky na mě a zase zpátky na ni.

Nedokážu rozluštit zbĕžný pohled, který na mě vrhne. Což je upřímně vzato protivné. Srdce mi stále uhání z toho, že jsem ve stejné místnosti jako on. Stále se chvěju po tom jednoduchém, profesionálním potřesení rukama. Bujná představitivost mi předkládá obrazy toho, jak asi vypadá pod tím dokonale střiženým oblekem. Rozhodně není žádný nemoderní kousek. A určitě není recyklovaný ze staré vlnĕné pohovky. Ale dokážu ocenit něco nového, když to má na sobĕ takový chlap. Oblekové porno. Černé, doplnĕné snĕhovĕ bílou košilí a vlasteneckou modrou kravatou.

Omdlívala bych, i kdybych se nezajímala o kvalitu látek a dokonale střižené lemy, na něž jsem měla skvělý výhled, když jsem ještĕ dřepĕla na podlaze. Bezvadný.

Taky hezky voní. Nad tím jsem nikdy nepřemýšlela.

Vypadá dobře a voní dobře. Oblĕká se dobře. Vyzařuje mužné sebevědomí.

Přesně to, co nepotřebuju.

„Matko,“ promluví bezvýrazně. Jediné slovo, ale vyjadřuje všechno, nevyslovenou historii hádek pohřbenou v tom jediném slůvku.

S paní Bianchiovou to ani nehne. „Říkal jsi, že nemáš čas randit, a já ti řekla, že se o to postarám.“ Pokrčí rameny, jako by se tím vše vysvětlovalo a ona byla naprosto v právu.

Warren si přeje dvěma prsty po spodním rtu a ustoupí, až se opírá o okraj stolu. Dojde mi, že jsme v jeho kanceláři. Nebo spíš v jeho pracovně. V sídle guvernéra je totiž doma. Nepřipadá mi to jako místo, kde by trávil každý den, zjistím rychlým pohledem. Působí to tu docela sterilně. Jako místo, kde se zastaví na rychlou schůzku, když zrovna není v Kapitolu nebo tam, kde dělá ty guvernérské věci – podepisuje zákony, upravuje stávající legislativu, prostě to, co guvernéri dělají.

A jak jinak, do místnosti vstoupí další muž, s deskami v ruce, při chůzi něco vykládá. Warren zvedne dva prsty, neverbální žádost o chvílku strpení.

„Takže je o to postaráno,“ konstatuje paní Bianchiová. Jenže není. Všichni v téhle místnosti vědí, že o nic není postaráno, dokonce i ten chlapík, co právě vešel. I Vévodovi je to jasné. „Audrey se mi líbí. Intuice mi napovídá, že to bude dobré,“ dodá triumfálním hlasem a s náramně spokojeným výrazem na tváři, zatímco přikyvuje, jako by tím chtěla oficiálně potvrdit svou intuici.

„Tvoje intuice,“ zopakuje Warren, teď si jednou rukou mne zátylek, zatímco řeč jeho těla naznačuje, jak moc se mu nechce to zrovna teď řešit.

Nový chlapík si povzdechne, jako by věděl, co přijde.

Vévoda si rovněž povzdechne. Nejsm si jistá, jestli

taky ví, co přijde, nebo chce být jen v týmu. Popravdě řečeno možná touží jen po dalším mazlení.

„Ty bláznivá, všetečná...“

„Šestadvacetihodinový porod, Warren!“ mrští mu paní Bianchiová do tváře argument, který zní, jako že už ho pronesla stokrát předtím.

„Před čtyřiceti lety, matko. Cení si toho šestadvacetihodinového maratonu při mém zrození před čtyřiceti lety, ale je na čase už tenhle konkrétní argument hodit za hlavu.“

Odfrknu si.

Nikdo si mě nevšímá. Kromě Vévody. Dlouhne mě do ruky vlhkým čenichem a šlápne mi na nohu.

„Kde jsi ji vůbec našla?“ pokračuje Warren a mávne rukou mým směrem, oči stále pevně upřené na matku. „Založila sis webovky? Rande s guvernérem tečka com?“

„Nebud' směšný, Warren.“

„To je dost těžké, matko, když jsem s tebou genetiky spřízněný. Což víme jistě, díky tvým mnoha narážkám na to, že jsi mě porodila. Směšnost jsem se učil od té nejlepší.“

„Oba jsme se shodli na tom, že potřebuješ doprovod na tu svatbu o víkendu,“ pokračuje paní Bianchiová, aniž by se nechala vyvést z míry Warrenovým rýpnutím ohledně dědičnosti.

„*Oba*,“ zdůrazní Warren to slovo, „jsme se na ničem takovém neshodli.“

„Sídlo guvernéra není žádné staromládenecké doupe, Warren! Je to rodinný domov.“

„Jak ohromující argument, matko. A to jsem se chtěl zbavit toho starého gauče v obýváku a instalovat vířivku.“

„Nebud' hubatý, Warren.“

„Marcio,“ prohlásí ten nový chlapík a v tónu se mu odráží důvěrnost. Láskyplná důvěrnost, ale nejsem si jistá, jak jsou spříznění. Jsou si blízcí věkem, pokud můžu hádat, a zjevně je dobře obeznámený s paní Bianchiovou a její... intuicí.

Pak se spolu začnou hašteřit jako staří manželé a zmiňují se, že to proberou později doma, takže si myslím, že by mohli být pár, ale zatím si nejsem tak úplně jistá. V každém případě jsou roztomilí.

„Musí začít uvažovat o budoucí paní Russoové.“ Paní Bianchiová se to ze všech sil snaží vysvětlit tomuto novému chlapíkovi, s Warrenem už zjevně hodila flintu do žita. „Tenhle staromládenecký nesmysl nemůže pokračovat donekonečna. Je to špatné pro volby a pro moji anginu.“

Ano, při tomhle tvrzení se dramaticky chytne za hrud’.

„Ty nemáš žádnou anginu,“ opáčí Warren ironicky.

„No, mohla bych.“ Probodne Warrena pohledem, buď za to vyrušení, nebo za zpochybňování jejího neexistujícího zdravotního stavu, tím si nejsem jistá. „Mohla bych ji dostat kdykoliv. Co ty víš o angině pectoris? Odmítl jsi jít na medicínu, abych měla doktora v rodině.“

„Artie, tys o tomhle věděl?“ Warren ignoruje matčin útok ohledně nedostatku lékařského titulu a upře pozornost na Artieho, jako by byl schopen vytáhnout z něj pravdu jen tím, že se na něho bude kabonit.

„Jistěže ne. Ačkoliv to samo sebou není tak hrozný nápad. Tvoji image by neuškodila troška,“ Artie se odmlčí, „zjemnění.“

„Co je špatného na mojí image?“

„Ach, já to vím!“ skočím jim do řeči. Netuším, proč jsem tak nadšená z toho, že znám odpověď, ale upřímně řečeno je příjemné mít konečně čím přispět